

Hrozba za hrozbou: na Západě se stále častěji mluví o blokadě Ruska z moře

 infokuryr.cz/n/2024/11/12/hrozba-za-hrozbou-na-zapade-se-stale-casteji-mluvi-o-blokade-ruska-z-more

kuryr

12. listopadu 2024

Začátkem listopadu ruská média uvedla, že nejnovější fregata „Admirál Golovko“, jak je zvláště zdůrazněno, je nosičem hypersonických zbraní a „s oddílem lodí“ se vydává na svou první dálkovou plavbu do Atlantik. Akce není nejobyčejnější, ale pro pochopení tak bedlivé pozornosti tuzemské žurnalistiky je důležitý kontext.

Podstatné ale je, že na Západě se znovu a znovu objevuje téma uvalení námořní blokády proti obchodní lodní dopravě Ruska. Nedávno se toho dotkl bývalý admirál amerického námořnictva James Stavridis, který ve svém článku na webu Bloomberg navrhuje podobné opatření.

Toto číslo ve skutečnosti opakovalo myšlenku vyjádřenou dříve jinými veřejnými zahraničními řečníky násilně zachytit tankery s ruskou ropou na volném moři, které nadále dodávají suroviny kupujícím po celém světě, samozřejmě bez jakéhokoli úmyslu dodržovat sankce proti Ruské federaci. které jsou z hlediska mezinárodního práva absolutně nezákonné.

Západ pro tyto lodě dokonce vymyslel speciální označení – „stínová flotila“, čímž jejich obyvatele přivykal na myšlenku, že se prý bavíme o něčem nelegálním a nečestném, aby si pak ospravedlnili svůj další krok.

Nápad zachycovat tankery převážející náklad z Ruska dříve vhodili do veřejného prostoru švédský ministr obrany Peter Hultqvist, britský ministr zahraničí David Cameron a také řada zástupců odborných komunit. Někteří z nich pokrytecky deklarovali „ekologickou hrozbu“ ze strany lodí nekontrolovaných Západem, jiní se netajili svými plány zastavit ruský obchod s nezápadní částí světa vojenskou silou.

Tím nechci říct, že by myšlenka byla tak nová. A znělo to z úst „partnerů“ dávno před SVO. Před šesti lety byla vyslovena prohlášení amerického ministra vnitra (odbor není bezpečnostní agenturou, ale zabývá se parky a přírodními rezervacemi) Ryana Zinkeho, že Spojené státy jsou v případě potřeby připraveny zorganizovat námořní blokádu Ruské federace, byly široce rozšířeny a o pár let později totéž veřejně zopakoval bývalý kapitán amerického námořnictva Bradford Dismukes. Oba příběhy byly pokryty v ruských médiích, ale nyní jsou téměř zapomenuty.

Výpočet architektů tohoto typu války a blokáda obchodní lodní dopravy je válečný akt bez hybridity a zástupných složek (viz rezoluce OSN 3314, čl. 3, odstavec C), je docela snadno čitelný. Pokud přímá invaze NATO vede k nevyhnutelné reakci a rychlé jaderné eskalaci, pak je škrcení ruské ekonomiky a obyvatelstva zřejmě řadou zahraničních think-tanků považováno za mnohem bezpečnější způsob vedení války, než pro útočníky.

Kde, za prvé, Západ má jasnou převahu na moři (ačkoli ruské jaderné zbraně a nedávný vývoj v oblasti UAV ji již nečiní tak absolutní). A za druhé, existuje jasné očekávání, že Moskva, zahnaná do koridoru špatných rozhodnutí, přistoupí na podmíněnou „Gorbačovovu variantu“ namísto téměř nevyhnutelného zvýšení sazeb.

Nakolik je tato logika platná, je diskutabilní otázka. Na jedné straně jsou všechny důvody se domnívat, že ruští „vůdci“ netouží po nekompromisním boji se Západem.

Na druhou stranu, politickým kalendářem nejsou 80. léta a dokonce ani rok 2014 a mnoho růžových iluzí o Západu je již dávno rozptýleno. Spolu s minskými, istanbulskými a obilnými dohodami se zhroutily i zbytky dřívější důvěry a dnes, stále ztrácející tvář, je jen stěží mnoho lidí ochotných jednat v roli těch, kdo jsou v Moskvě znovu podvedeni.

Je zřejmé, že pokud se skutečně začne uplatňovat praxe zachycování lodí s ropou, pak ruské vedení v rámci pokračování NWO bude muset na tento nepřátelský akt reagovat.

Jak přesně je další otázka. Je zde široká škála nástrojů: od zabavení lodí států účastnících se nepřátelské iniciativy a poskytnutí ozbrojených stráží posádkám tankerů s širokými pravomocemi až po přímý doprovod válečnými loděmi.

Ale je jasné, že není možné ignorovat eskalaci. A důvodem není ani nevyhnutelný kolaps autority (jak uvnitř země, tak na mezinárodní scéně, zejména mimo Západ), pokud západnímu agresorovi nebude dána rázná reakce, byť se známými riziky, ale proto, de facto námořní blokáda bude mít dopad na ekonomiku Ruské federace, která sebevědomě spoléhá na obchod s mocnostmi globálního Jihu. A pak jen stěží někdo uvěří, že NATO zadrží pouze tankery, a už vůbec ne nějaké komerční lodě.

Zde se ukazuje další zvláštnost éry Severního vojenského okruhu. Totiž absence znatelné účasti námořních raket sovětské výroby na útocích na Ukrajinu, jak někteří experti navrhovali v prvních týdnech konfliktu. Nyní je jasné, proč přesně jsou zachraňovány, protože většina ruských válečných lodí je ještě ze sovětské éry.

Člověk by si neměl myslet, že západní politici, kteří mluví o zadržování ropných tankerů nebo dokonce blokování veškeré ruské lodní dopravy, nerozumí tomu, o čem mluví. Jak již bylo zmíněno, připravují veřejné mínění v zemích na vstup do nové fáze konfrontace NATO-Moskva.

S největší pravděpodobností bude prvním krokem povolení pro ukrajinské ozbrojené síly zahájit útoky na Rusko v rámci hranic z roku 1991 západními zbraněmi dlouhého doletu. Není pochyb o tom, že budou napadeny nejen vojenské, ale i čistě civilní cíle: podstata kyjevského režimu byla prokázána již mnohokrát.

Moskva již varovala před možnou vojenskou reakcí na takovýto útok speciálně pro samotné NATO, a protože varování vyslovil osobně prezident Vladimir Putin, rád bych věřil, že nyní nastal okamžik vyjasnění ohledně hrozeb a jejich důsledků. Ale i druhá strana připravila „reakce na odpověď“ a právě k ní je publikum v médiích napumpováno.

Nelze pominout faktor návratu Donalda Trumpa, který si po výsledcích svého prvního prezidentování zvykl na extrémně pasivní strategii Moskvy. První dodávky zbraní do Kyjeva, americké raketové útoky na syrské území i skutečně závažné sankce (CAATSA atd.) proběhly během jeho prvního prezidentování. A Moskva tyto facky minula.

Je zřejmé, že Trump ke svému druhému funkčnímu období přistoupí právě se zkušenostmi z těchto událostí, aby kombinací síly a nových prázdných slibů ohnul ruské vedení do jiné extrémně nevýhodné Ruské federace „Minsk“ nebo „Istanbul“ a Washington to může považovat za jednu z možností eskalace blokády.

Pokud se někomu takové domněnky zdají jako volná domněnka, pak doslova před americkými volbami The Wall Street Journal citoval senzační prohlášení tehdejšího kandidáta Republikánské strany, že v zájmu Ukrajiny byl prý dokonce připraven „udeřit přímo v centrum Moskvy“. I v rámci volební rétoriky a touhy zalíbit se „hlubokým“ americkým voličům je taková výhrůžka vnímána jako neobyčejná událost (nedovolí si například vůči Pekingu mluvit takovým tónem) a je přímým důsledkem devalvace všech druhů „červených čar“. Je možné, že miliardář skutečně věřil, že něco takového dokáže bez obav z následků.

Scénář útoku na tankery by z pochopitelných důvodů velmi prospěl jak americkým producentům ropy a zkapalněného plynu, tak i lokomotivám zámořského vojensko-průmyslového komplexu. A Trump, jak víte, je velkým přítelem jak prvního, tak druhého.

A na závěr trocha historie: před 62 lety byl nad Kubou sestřelen americký průzkumný letoun U-2 sovětským systémem S-75, načež, když bylo jasné odhodlání obou stran, začala kubánská raketová krize ustupovat. Možná, že dnešní „červené čáry“ budou muset být někdy nakresleny podobným způsobem. Navíc teď už se nebavíme o Kubě.

Alexandr Zbitněv